

Magyar postások Bosznia-Hercegovinában

Az évek óta kiváló kapcsolatokat ápoló DPSE ismét meghívást kapott a horvát szakszervezet sportnapjára. Most egy csavarral éltek, kivételesen nem Horvátország, hanem Bosznia-Hercegovina területén Medjugorjében rendezték meg. Részben azért, hogy az eddigi helyszínek egyhangúságát megtörjék, és, hogy bemutassanak egy többségében horvátok által lakott, nemzetközileg is ismert zarándokhelyet.

Szeptember 25.-én reggel, különböző távolságokról, különböző mértékig kipihent postások indultak reggel egy órakor Pécsről. A társaság remeknek ígérkezett, sokan már évek, évtizedek óta ismerjük egymást. Húvös, szitáló esőben indultunk útnak, remélve, hogy úti célunk ragyogó napsütéssel vár minket. Némelyikünket hamar elnyomta az álom. Időnként meg-meg ébredtünk az útjavítások miatt. Két felszállónk volt útközben Beremenden, és Eszéken. Be kell valljam, az út ezen részére kissé hézagosan emlékszem, a határátkelőknél biztos, hogy ébren voltam. Az utak állapota egyre csak romlott Bosznia felé, mígnem 6:50-kor rettenetes zötykölődésre ébredtünk. Egy rövidebb alagútban tértem magamhoz, majd mikor kiértünk, fantasztikus látvány fogadott. Alattunk 10-15 méterrel kristálytisza folyó, meredek mélyzöld hegyek, melyek közé beúsztak a szürkés felhők. Épp tudtam két fotót készíteni, és jött a következő alagút.

Az út további része hasonlóan vadregényes tájon vezetett, egyre nagyobb hegyek között, türkiz színű folyók mellett, és fehér felhők alatt. Minél beljebb haladtunk az országban, a településeken a Római Katolikus templomok mellett feltűntek a Görög Katolikus templomok. Egy idő után már csak frissen felújított mecseteket láttunk nikkel- és vörösrézlemez sisakos minaretekkel. Az út szépsége leírhatatlan, a Neretva völgye, a Mostarban eltöltött három óra egy időutazással felér...

A Mostart Medjugorjével összekötő út kopárabb vidéken vezet, fent az egyik hegyoldalban. Már lassan megszoktuk, hogy a városi utak szélét olajfák szegélyezik, de az, hogy itt minden ötödik bokor gránátalmát terem, azt nem hittem volna! Mint kiderült, ezen a részen már csak ritkán esik a hó, megterem a narancs a mandarin, a füge, a kiwi, a gránátalma.

Medjugorjében a szállás elfoglalása után felderítettük a környéket, majd estefelé egy rövid borkóstolóra voltunk hivatalosak. A másnap - kiegészülve a

többi küldöttséggel - szintén egy borkóstolóval kezdődött az Andrija borászatban. Gyönyörű környezetben kiváló borokat kóstolhattunk, megtudhattuk, hogy még Ferenc pápa asztalára is került a borukból. Az utunk következő állomása a Kravice vízesés volt. Már a parkolóból hallani lehetett a víz morajlását. A völgybe leereszkedve elénk tárult teljes szépségében. A fák között rejtőző, helyenként előbukkanó sziklákról hullik alá a víz. Mivel több kép kering az interneten itt fürdőző emberekről, páran készültünk fürdőruhával. A víz kristály tiszta és olyan hideg, mint a jég, de azért felejthetetlen élmény marad! Ebéd után Medjugorje zarándokhelyét, a Szűzanya jelenések helyét kerestük fel. Nagyon sziklás, meredek, igazán nehéz úton, csendben kell felmenni. Az út kerülővel ér a Szűzanya szoborhoz, amit bronz stációk szegélyeznek, melyek mellett állva, ülve, térdelve imádkoztak a zarándokok. Úgy láttam, hívőt, és nem hívőt is egyaránt megérintett valami. A Szűzanya szoborhoz érve olajfák árnyékában pihentünk meg. Néhol egy-egy zarándok a fák alatt a rózsafüzért imádkozta, házaspárok kézen fogva a feszületnél, nyíltan vállalva, vagy csak magában elcsendesedve, szelfizve, mindenki a maga módján, ki, hogy tudja megélni.

Miután leereszkedtünk a hegyről, a Szent Jakab templomhoz látogattunk el. Épp a mise közepe felé értünk oda, amit kint tartanak, így közben a templom látogatható. A hívők között szokatlan látvány volt a sok fiatal tizenéves. Egyedül, barátnővel, szülők nélkül. A templombelső, a korához híven, kívül-belül egyszerű, ólomüveg ablakai páratlanul szépek, nélkülözik az ekkor divatos szögletes vonalakat, és harsány színeket.

Másnap minden a sportról szólt. A megnyitó után a magyar röplabda csapatra négy mérkőzés várt. Három egyéni indulónk pingpongban és dartsban mérte össze tehetségét, ügyességét. A röplabda csapatnak a küzdeni akarása, egyéni villanásai ellenére sem sikerült végül dobogós helyen végeznie. A pingpong szerencsétlen sorsolása miatt két sporttársunk hamar a röplabdások nézőjévé vált. Bódog Erika dartsban elért eredménye hozta meg végül a magyar csapat egyetlen bronzérmét.

Az esti díjátadón Erika boldogan vette át az érmét, majd Bősze Csaba vehetett át emléklakettet. Utána hajnalig tartó zene és tánc következett annak, aki bírta.

Másnap reggel kilenckor indultunk haza, előtte búcsút vettünk vendéglátóinktól, majd megkezdtek utunkat. A táj szépségében gyönyörködve szinte elrepült az a több mint tíz órányi út!

Nagyon örülök, hogy részt vehettem ezen a rendezvényen, nagyon szép és tartalmas programokkal leptek meg minket a horvátok!

Pálfi László